

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ 16'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 226

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδα Αρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών άναποκριτών, στέλλεται ή Έφημερίς τών Παίδων άνευ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῆς » 2.

Έν όδῳ Σταδίου αριθ. 39.

Έφημεριδόφυτον.

Είς τās Πολιτείας Νέον Μεξικό και 'Αριζόνα των 'Ηνωμένων Πολιτειών ύπάρχουσιν έκτεταμένα έρημοι, όπου ένεκα τής ύπερβολικής θερμότητος και τής έλλείψεως ύδατος, ή γη είναι άμμώδης και θερμή. Είς τās χώρας ταύτας φύεται φωνικοειδές τι δένδρον, περιεργον είς τήν ύψιν, καλούμενον Βοϋκχα.

κόσμου τούτο φαίνεται ως τὸ μᾶλλον ἀπεριμμένον, ἀλλ' ὅμως τὸ πενιχρόν και εὐτελές τούτο δένδρον ἐπιζητεῖται και χρησιμοποιεῖται πρὸς κατασκευὴν ἡχάρτου δι' ἐφημερίδας, διθεν ἔλαβε και τὸ ὄνομα.

Έξ ὄλων τών δένδρων τοῦ

Έφημεροδοφοῦνιξ

(Παροιμιῶν δ'. 14)

Τὸ φθινόπωρον.

Αἱ θρασεραὶ τοῦ ἔαρος και μυροβόλοι αὐραὶ παρήλθον, και τοὺς κάλυκας δέν σείουσι τών ἀνθέων.

Παρήλθον πλέον αἱ λαμπραὶ τοῦ ἔαρος ἡμέρας και δέν βοδίζουσι οἱ κρημνοὶ κ' αἱ ἄκραι τών ὄρων.

Τὰ λογγρά και εὐμολπα τών ἀηδόνων χεῖλη δέν ψάλλουσιν ὑπὸ πυκνὴν κιστέαν τήν ψδὴν των, δέν ψάλλουσι τὰς καλλονὰς τοῦ ἔαρος, ὦ φίλοι, οὐδ' είς λαιμῶνας εὐανθεῖς συλλέγουσι τήν τροφήν των.

Αἱ χελιδόνες ἔπαυσαν ἐπὶ τών παραθύρων νὰ ψάλλουσι ὄσματα φαειρά και φωλεὰς νὰ κτίζουσι. Έπαυσαν ἤδη αἱ πνοαὶ ἑαρινῶν Ζεφύρων, και ἄνεμοι μανιωδῶς στά ὠτα μας συρίζουσι.

Δέν θάλλουσι, ὡς ἔβαλλον, πληθῆες καλαρόνων κ' ή ροδοδάκτυλος. Ἡὼς τὰ ἄνηθι δέν ραντίζει, δέν ἀντηχοῦσιν αἱ μολπαὶ ἐδάλων ἀηδόνων, ἀλλὰ τὸ κρῖνον είς τήν γῆν κόπτει και κιστριάζει.

Ἄπαντα τ' ἄνηθι φθειρονται οὐχί τὸ κρῖνον μόνον. ἅπαντα μένουσι νεκρὰ ἔνευ πρασίνων κλάνων, Πλήν ἐν εὐγνώμονι ψυχῇ κ' ἐν καθαρῇ καρδίᾳ ἄς εὐλογῶμεν τὸν Θεόν, ὦ φίλτατα παιδία.

Ναί, ἄς ὑμνήσωμεν θερμῶς τὸν Πλάστην μας, ὦ φίλοι, δίστε πάλιν ἔαρος ἡμέρα θ' ἀνατελεῖ. Πάλιν θὰ ἔλθωσι πτηνὰ και ἀηδόνων σμήνη και πάλιν θ' ἀνθίσωσι τὰ ῥόδα και οἱ κρῖνοι.

Ἀθήνησι 10 76ρίου 1886

Σπυρ. Μ. Παρβανάς.

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἦε προηγ. φύλλον)

« Παιδί μου, δὲν βλέπω τίποτε πλέον.»

« Ἄλλ' ἂν ἀνοίξω καλὰ τὸ παράθυρον, ὥστε νὰ ἐμ-
βαίῃ ὁ ἥλιος, δὲν θὰ βλέπῃς; Ἐλα ἔξω μαζί μου, γιὰ
γὰ, νὰ ἴδῃς τι λαμπρὰ ἔπου εἶναι ἔξω!» καὶ μὲ τοῦτο
ἡ Χαῖδη ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς γραιάς διὰ νὰ τὴν ὁδη-
γήσῃ πρὸς τὴν θύραν.

« Ἀφῆσέ με νὰ κάθῃμαι ἐδῶ ἤσυχη, καλὸν μου κο-
ριτσάκι, » εἶπεν ἡ γραιά. « Πάντοτε θὰ ἐδρίσκωμαι εἰς
τὸ σκότος. Τὸ φῶς δὲν θὰ φθάσῃ πλέον εἰς τὰ τυ-
φλά μου, μάτια. Δὲν ὑπάρχει πλέον φῶς δι' ἐμὲ εἰς
τὸν κόσμον τοῦτον!»

Ἡ Χαῖδη ἀκούσασα ταῦτα, ἀναλύθη εἰς δάκρυα καὶ
λυγμούς. Παρ' αὐτοῦ δ' ἐφώνησε —

« Ποῖος λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ σου δώσῃ τὸ φῶς σου,
γραιά; Δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ
ἤμπορῃ; »

Τώρα ἦτο ἀνάγκη ἡ γραιά νὰ παρηγορήσῃ τὴν
Χαῖδη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι ἡ Χαῖδη
σπανίως μὲν ἔκλαιεν, ἀλλ' ὅταν τῆς ἤρχοντο τὰ δά-
κρυα, ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὰ παύσῃ. Ἐπὶ τέλους
ὅμως, ἀφοῦ εἰς μάτην προσεπάθεισεν ἡ γραιά νὰ τὴν
παρηγορήσῃ διὰ παντός μέσου, εἶπεν —

« Ἐλα ἐδῶ, καλὸ μου παιδάκι. Ἔχω κατὰ νὰ σου
εἶπω. Ὅταν δὲν βλέπῃ τις, τότε εὐχαριστεῖται νὰ ἀ-
κούῃ, καὶ μὲ ἀρέσει πολὺ νὰ ἀκούω, ὅταν μοῦ διη-
γῶνται εὐχάριστον πρᾶγμα. Ἐλα κάθῃσε κοντά μου,
καὶ πέ μου τί κάμνεις ἐκεῖ πάνω καὶ πῶς περνᾷ ὁ
παίππος σου. Τὸν ἤξευρα ἄλλοτε, ἀλλ' ἔχω ἔτη νὰ τὸν
ἀνταμιώσω. Δὲν ἤξεύρω τίποτε περὶ αὐτοῦ εἰμὲ, ὅτι
ἀκούω ἀπὸ τὸν Πέτρον, καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι πολὺ.»

Ἡ Χαῖδη ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ καθίσασα
πλησίον τῆς γραιάς, ἤρχισε νὰ τῆς διηγῆται τὴν ζωὴν
τῆς ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, ἡ δὲ γραιά ἠπροσέτετο
μὲ ἄκραν προσοχὴν, καὶ τὴν διέκοπεν ἀπὸ καιρῶν εἰς
καιρὸν μόνον διὰ νὰ φωνάζῃ εἰς τὴν μητέρα τοῦ Πέ-
τρου, « Ἀκούεις Βριγέττα, τί μᾶς λέγει διὰ τὸν θεῖον; »
Ὅστις μὲ τὴν μίαν ὁμίλιαν καὶ τὴν ἄλλην ἐπέρασεν
πολλὰ ὥραι.

« Πρέπει νὰ ἀνάψω τὸν λόχωνα, » εἶπεν ἡ Βριγέτ-
τα. « ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ τὴν ἐνοήσω, καὶ ἐ-
σκοτεινιάσῃ πλέον. Δὲν βλέπω νὰ ῥάψω.»

Ἡ Χαῖδη ἀκούσασα ταῦτα ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ σια-
μάνκι, ἔπου ἐκάθητο καὶ δώσασα τὴν χεῖρα εἰς τὴν
γραιάν καὶ εἰς τὴν Βριγέτταν —

« Καληνύκτα, γραιά, » εἶπεν « πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς

τὸ σπήτι, εἶναι βράδυ. » καὶ πρὶν δυνηθοῦν αὐταὶ νὰ
τὴν ἐμποδίσουν, εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τῆς καλύδης
καὶ ἔτρεχεν πρὸς τὸν ἀνέφορον.

« Τρέξε γρήγορα, Βριγέττα! πρόφθασε τὸ παιδί!
Πάρε τὸ σάλι μου, ἰλίξέ το! θὰ παγώσῃ! »

Ἄλλὰ πρὶν ἢ φθάσῃ τὴν Χαῖδην ἢ Βριγέττα, εἶδε
τὸν πάππον της, ὅστις κατέβαινεν εἰς συνάντησίν της.
Μετ' ὀλίγα βήματα εὐρέθη πλησίον τῆς ἐγγονῆς του.

« Εὐγὲ σου! Χαῖδη! Ἐτήρησες τὸν λόγον σου, » εἶ-
πε, καὶ σκύψας τὴν ἐτόλίξε καλὰ εἰς τὸν χονδρὸν του
σάκκον καὶ τὴν ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Τότε
ἐστράφη πρὸς τὰ ἄνω μὲ τὸ φορτίν του καὶ ἡ Βρι-
γέττα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καλύδην καὶ διηγῆθη εἰς
τὴν γραιάν τί εἶδεν.

« Ἄς ἦναι δοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! » εἶπεν
ἡ γραιά.

« Ἐλπίζω ὁ γέρον νὰ τὴν ἀφίῃ νὰ ἔρχεται νὰ μᾶς
βλέπῃ. Τί καλὸ παιδάκι! Τί χρυσὴν καρδίαν ποῦ ἔ-
χει! Τί ὠραῖα ποῦ διηγείται! » Ἡ δὲ Βριγέττα ἔλε-
γε ναι, εἰς κάθε ἔπαινον τῆς Χαίδης καὶ ὁ Πέτρος, ὅς
τις τότε εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἐκίνει τὸ
κεφάλι του, ὡς νὰ ἔλεγε, « Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ; »

Εὐθὺς ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν καλύδην των, ἡ Χαῖ-
δη ἀτενίσασα τὸν παπὸς της, « αὔριον, — εἶπε, — πα-
ποῦ πρέπει νὰ πάρωμεν τὸ σκεπάρι καὶ τὰ μεγάλα
καρφία καὶ νὰ καταβῶμεν εἰς τῆς κορούλας διὰ νὰ
διορθώσωμεν τὰ παραθυροφύλλα, διότι κινδύνει νὰ
πέσουν, πρέπει νὰ πάρωμεν πολλὰ καρφία, διότι πολ-
λά μέρη τῆς καλύδης της ἐξεκαρφώθησαν καὶ ἔχουν
χρεῖαν νὰ στερεωθοῦν.»

« Πρέπει, εἰ; Ποῖος σοὶ τὸ εἶπε; » ἠρώτησεν ὁ γέρον.
« Κανεὶς, — ἀπεκρίθη ἡ Χαῖδη, — ἐγὼ μόνη μου τὸ
ἐσκέφθην. Ὅλα ἐκεῖ κάτω τὰ ξύλα εἶναι λυτὰ, καὶ ἂν
δὲν στερεωθοῦν, ὅλη ἡ καλύδη καμμίαν ἡμέραν θὰ κα-
ταπέσῃ. Τοῦτο δὲ τόσον ταράττει καὶ φοβίζει τὴν γαι-
ριά, ὥστε δὲν ἔμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὸν κρότον. Ἐ-
πειτα κανεὶς δὲν δύναται νὰ τῆς δώσῃ τὸ φῶς της.
Μόνος σὺ, παποῦ, ἔμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς; λοιπὸν πρέ-
πει νὰ κάμῃς, παποῦ μου. » Ἀφοῦ δὲ εἶπε ταῦτα ἔρριψε
τοὺς μικροὺς βραχιονιάς της περὶ τοῦ λαμποῦ του καὶ
τὸν ἐρίλησεν.

Ἐπὶ τινος στιγμῆς ὁ γέρον τὴν ἐκότταζε σιωπηλὸς,
τελευταῖον δὲ μὲ συγκακινημένῃ φωνῇ, ἀπεκρίθη,
« Ναι, Χαῖδη, θὰ πάμε καὶ θὰ διορθώσωμεν τὰ ξύλα,
διὰ νὰ μὴ κάμνουν πλέον κρότον καὶ κρατοῦν ἔξωπτη
τὴν γαιριά — αὔριον θὰ τὸ κάμωμεν. » Τόση ἦτο ἡ
χαρὰ τοῦ παιδίου, ὥστε ἤρχισε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ
πηδᾷ, φωνάζουσα, « αὔριον! αὔριον! αὔριον!»

Ὁ γέρον ἐφόλαξε τὸν λόγον του, διότι μόλις ἔξη-

μέρωσε, και λαβών τὸ σκεπάρνιον του και καρφία και τὴν Χαϊδὴ εἰς τοὺς βραχίονάς του, κατέθη εἰς τὴν καλόβην· ἀφοῦ δὲ κατέθεθεν αὐτήν, περιήλθε τὴν καλόβην διὰ νὰ εἶδῃ ποῖον μέρος αὐτῆς εἶχε χρεῖαν ἐπισκευῆς.

«Καλῶς τὴν Χαϊδὴν μου, καλῶς τὴν,» ἐεφώνησεν ἡ γραία, μόλις ἑώραν, ἡ μικρὰ εἰς τὴν θύραν και ἠκούσθη τὸ περιπάτημα τῆς. «Ἐλα κοντά μου, ἀγάπη μου.»

Ἡ Χαϊδὴ ἔσυρεν ἐν σκαμνίαι πλησίον τῆς γραίας και ἐκάθισε, μόλις δ' ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ και ὁ κρότος τῆς σκαπάνης τὴν ἐτρόμαξε· νομίσασα δὲ ὅτι ἡ καλόβη ἤρχισεν καταρρέει, ἡ γραία ἐσηκώθη και ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν σύρασα μεθ' ἑαυτῆς και τὴν μικράν.

Ἄλλ' ἡ Χαϊδὴ τὴν καθυσόχασεν, εἰπούσα, «Μὴ φοβῆσαι, γαργά, εἶναι ὁ παπούς μου, ὅστις διορθώνει τὰ παραθυρόφυλλα· θὰ καρφώσῃ δὲ και τὰ ἄλλα σενίδια τὰ ξεκαρφωμένα, ὥστε νὰ μὴ κáμνουν κρότον και δὲν σὲ ἀφίνουσι νὰ κοιμηθῆς.»

«Ἀλήθεια! Εἶναι δυνατόν!» ἐεφώνησεν ἡ γραία. «Λοιπὸν ὁ θεὸς δὲν μᾶς ἀλησμόνησεν. Ἀκούεις Βριγέττα; πῆγαινε νὰ ἰδῆς, και ἀν' τῷ ὄντι εἶναι ὁ θεὸς... εἰπέ τω νὰ ἔλθῃ μίαν στιγμὴν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.»

Ἡ Βριγέττα ὑπέκρινε, και εὔρε τὸν γέροντα προσκαθόντα νὰ στερεώσῃ μίαν τῶν πλευρῶν τῆς καλύβης, ἥτις ἐφαίνετο ραγισμένη. «Καλὴ ἡμέρα, θεε!...» εἶπε. Εἶσαι πολὺ καλός, και ἐγὼ και ἡ μητέρα μου ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ ἐκφράσωμεν τὴν ἐξογνωμοσύνην μας διὰ τὴν καλωσύνην σου ταύτην.»

«Καλὰ,» εἶπεν ὁ γέρον ξηρῶς. Ποῖαν ἰδέαν ἔχεις περὶ τοῦ θεοῦ..... ἤξερω καλῶς. Πῆγαινε. «Ὅτι ἄλλο χρειάζεται ἐπισκευὴν, θὰ τὸ κάμω.»

Ἡ Βριγέττα ἀνεχώρησεν ἀμέσως, διότι ἤξευρα καλῶς πόσον δύσκολον ἦτο νὰ πείσῃ τις τὸν δυστροπῆθοῦν νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Αὐτὸς δ' ἀφοῦ ἐπεδιώρθωσε τὰ παραθύρα, ἀνέβη εἰς τὴν στέγην και ἐπεσκεύασε και αὐτήν. Ἐπειτα περιήλθε τὴν καλόβην και ἐπεδιώρθωσεν ὅλας τὰς σανίδας, αἱ ὁποῖαι εἶχον ξεκαρφωθῆ, ὥστε περὶ τὸ ἑσπέρας τὸ ἔργον εἶχε τελειώσει. Λαβών δὲ τὴν Χαϊδὴν και τὰ ἔργα* λεία του εἰς τὰς χεῖρας, ἐπανήλθεν εἰς τὴν καλόβην του.

Ἐκτοτε καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἡ Χαϊδὴ ἐπισκέπτετο τακτικῶς τὴν κοροῦλαν τῆς μετὰ τὸ μεσημέρι, και ἐπέρα τὸν καιρὸν τῆς μετὰ τὰς δύο γυναῖκας, τὰς δὲ ἐσπέρας συνωμιλεῖ μετὰ τὸν παπού τῆς περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ὁ Πέτρος, ὅστις εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸ σχολεῖον, ἤρχετο τακτικὰ και τοὺς ἐπισκέπτετο και ἀνεσκέδαζε και τὴν Χαϊδὴν.

Τοιοιουτρόπως ἀπέρασαν τρία ἔτη και ἡ Χαϊδὴ ἦτο

ἤδη ὀκτὼ ἐτῶν, δετε ὁ διδάσκαλος ἔστειλε λόγον διὰ τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν παπού τῆς, δετε ἦτο καιρὸς νὰ τὴν σταλῆ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' ὁ γέρον εἰς ἀπάντησιν εἶπεν, δετε δὲν ἤθελε νὰ σταλῆ τὸ παιδίον εἰς τὸ σχολεῖον. j; (ἀκολουθεῖ)

Ἐσωτερικὸν πύρ τῆς γῆς.

Ἡ Γεωμετρικὴ Κυβέρνησις ἐπεχειρῆσε πρὸ τινῶν χρόνων διὰ τριβελίου κινουμένου ὑπὸ ὑδραυλικῆς μηχανῆς νὰ καταμετρήσῃ τὸν διάφορον βαθμὸν τῆς θερμότητος καθ' ὅσον κατέρχεται τις εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μέχρι τῶδε δ' ἔχει φθάσει εἰς βάθος 1382 μέτρων, Εὐρέθη δ' εἶναι ἂν ἡ θερμότης αὐτῆς τακτικῶς, ὅπως μέχρι τοῦδε, εἰ ἐβάθος τριῶν περὶ πού χιλιάδων μέτρων θα ἦναι τοιαύτη ὥστε νὰ διαλύῃ τὴν πλάτταν, τὸ σκληρότατον πάντων τῶν μετάλλων.

Ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι ὁ ἀεφυχαρμένος φλοιὸς τῆς γῆς ἀποτελεῖ μόνον τὸ ἐν δέκατον ἔννατον τῆς ἀκτίως τῆς σφαίρας τῆς, τὰ ἄλλα δὲ 18 μέρη κατέχονται ὑπὸ διαπύρου λάσθας!

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται δύνανται νὰ ἰδῶσι πόσον λεπτοῦ εἶναι ὁ φλοιὸς οὗτος, ἐπὶ τοῦ ὅποιου κατοικεῖ τὸ ἀνθρώπῳπιον γένος, ἐὰν λάβωσι ἐν πορτογάλιον, και ἀφοῦ τὸ κάψωσι εἰς δύο ἴμισι, σφύρου ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ ἐνὸς ἡμισωῖ μῆχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ φλοιοῦ μίαν γραμμὴν και χωρίσουσιν αὐτὴν εἰς 19 μέρη ἐν ἐξ αὐτῶν θὰ παριστῆ τὸν φλοιὸν τῆς γῆς. Καὶ ὅμως ὁ σφαιρικός ἡμῶν Πλανῆς τῶσον καλῶς και ἀγαθῶς προητοίμασε τὰ πάντα, ὥστε νὰ μὴ ἐπέρχεται παντελής καταστροφή.

ΔΙΠΟΥΣ Ο ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ,

ΠΤΗΝΟΠΟΝΤΙΚΟΣ

Τὸ περιέργον ζῶον, τὸ ὅποιον βλέπουσιν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται εἰς τὴν ἐπομένην εἰκόνα κατὰ τὸ σχῆμα και τὰς ἔξεις ὁμοιάζει τοὺς ποντικούς, ὅνομάζεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων πτηνοποντικός, διότι πηδᾷ ὡς τὸ πτηνὸν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους.

Ἐχει μὲν τέσσαρα σκέλη, ἀλλὰ τὰ δύο ἐμπρόσθια εἶναι τόσο βραχέα, ὥστε οὐδέποτε μεταχειρίζεται αὐτά, ὅταν περιπατῇ, μεταβαίνει δὲ ἀπὸ μέρους εἰς μέρος πηδῶν, Ὅταν δὲ εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον τὰ πηδήματά του εἶναι τόσο ταχέα και ἐλαφρά, ὥστε φαίνεται ὡς πτηνὸν κερυκτάμενον ἐπὶ τῆς ἀμμου, ὁ ταχότατος δὲ κωνηγετικός κύων δὲν δύναται νὰ τὸ καταφθάσῃ.

Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ἀπόχθων τῆς Ἀφρικῆς, διὰ αἰτῆται δὲ εἰς τὰς θερμὰς ἀμμόειδεις ἐρήμους, ὅπου κατασκευάζει ὑπὸ τὴν γῆν φωλεὰν ἱκανὴν δι' ἑαυτὸν και τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Ἡ φωλεὰ αὐτῆ περιέχει διάφορα δαμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ βαθύτατον κείμενον και ἀσφαλέστερον εἶναι ὀρισμένον διὰ τὴν μητέρα και τὰ νήπια. Τὸ νηπιτροφεῖον τοῦτο ἡ μήτηρ

προτοιμάζει την κλίνη της, στρώνουσα αυτήν με τρίχας, τὰς ὁποίας μαζᾶ ἐκ τοῦ στήθους αὐτῆς, καὶ εἰς ἑαυτὴν γεννᾶ καὶ ἐκτρέφει δύο ἢ τρία τέκνα, τὰ ὁποῖα φέρει εἰς τὴν ζώνην κατὰ πᾶσαν γένναν, ἕως οὗ ἡλικιωθῶσιν ἀρκετὰ καὶ γίνωνται ἱκανὰ νὰ φροντίζωσι δι' ἑαυτά.

1) πηγοποντικός εἶναι ζῶον συναγλαστικόν, ὅθεν ζῆ ὁμοῦ κατὰ κοπάδια καὶ αἱ ὑπόγειαι κατοικίαι τῶν ὁμοιάζουσι μὲ πόλιν, συγκοινωνοῦσαι πρὸς ἀλλήλας διὰ ὁδῶν καὶ διαδρόμων. Ἀπασα δὲ ἡ πόλις ἔχει

Ἦχι μόνον διὰν τρέχει, ἀλλὰ καὶ διὰν περικατῆ μεταχειρίζεται μόνον τὰ ὑπίσθια σκέλη ἐκτείνων ὡς ὁ ἄνθρωπος, πρῶτον τὸ ἓν καὶ ἔπειτα τὸ ἕτερον. Προφυλάττονται δὲ οἱ πόδες τοῦ ἀπὸ τῆς θερμότητος τῆς ἄμμου, διὰ τριχῶν, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς ὑποδήματα, ἀπὸ δὲ τῆς βλάβης, ἣ ὁποία ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ὄχι μόνον εἰς τοὺς πόδας ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄλλο σῶμα ἐκ τῶν κηδημάτων, ἰδίως τῶν αἰφνιδίων καὶ ταχέων, διὰ σφαιριδίων ἐλαστικῶν τεθειμένων κατὰ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν.

Δίποδες ὁ Ἀφρικανός.

πολλὰς ἐξόδους, ὥστε ἐν καιρῷ κινδύνου, ἐὰν ἡ μία κλεισθῆ, τὰ ζῶα ταῦτα ἔδυνανται νὰ διαφύγωσι διὰ τῶν ἄλλων.

Μετοξὺ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν, οἵτινες κυνηγοῦσι τὰ ζῶα ταῦτα ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἐπικινδυνώτατος. Οἱ κάτοικοι τῶν ἐρήμων νοστιμεύονται πολὺ τὸ κρέας τῶν πηγοποντικῶν, τοὺς συλλαμβάνουσι δὲ θέτοντες δίκτυον ἀνωθὴν μίᾳ τῶν ὀπῶν τῆς φωλεᾶς αὐτῶν, κλείοντες δὲ ὅλας τὰς ἄλλας τὰ πτωχὰ ζῶα τότε μὴ εὐρέσκοντα ἄλλην διέξοδον ἐξέρχονται δι' αὐτῆς καὶ οὕτω πνέονται.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιορίσῃ τις τὰ ζῶα ταῦτα εἰς κλωβίον, διότι ὄχι μόνον τὰ ἔξω καὶ τὸ χῶμα σκαπτοῦν διὰ τῶν ὀνύχων καὶ ὀδόντων, ἀλλὰ καὶ ἀντὶς τὰς πέτρας. Τρέφονται δὲ ἀπὸ ρίζας.

Οἱ δίποδες οὗτοι διὰν ἦναι ἀσφαλεῖς ἀπὸ κινδύνου, ἀγαποῦν, νὰ ἐξέρχωνται τῶν φωλεῶν των καὶ κατακλιῶνται ἐπὶ τῆς θερμῆς ἄμμου, νὰ πηδοῦν δὲ καὶ νὰ παίζουσι μεταξὺ των ὡς γὰ τὰ κίττα.

—Ο ἀριθμὸς τῶν γλωσσῶν, αἱ ὁποῖαι ὁμι-
λοῦνται ἤδη εἰς τὰς Ἰνδίας εἶναι μέγας. Εἰς τὰς Ἀ-
νατολικὰς Ἐπαρχίας τῶν Ἰνδιῶν, αἱ ὁποῖαι κατοι-
κοῦνται ὑπὸ 200,000,000 ψυχῶν ὁμιλοῦνται 539

γλώσσαι ἢ διαλέκτοι. Ἡ Ἰνδικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ
μᾶλλον διαδεδομένη, εἶναι δὲ ἡ κοινὴ γλῶσσα βλων
τῶν ἐκεῖ Μωαμεθανῶν.

Ὁ Κωστάκης σαπουνίζει τὸς πόδας του.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ.

Γιὰ κωστάτε τὸν Κωστάκη, Δὲν ἀκοῦεται μιγὰ του,
Τὶ καλὸς καὶ γνωστικός! Ὅταν τὴν ἡ νταντὰ
Ποῦ σὰν φρόνιμο παιδάκι Τὰ αὐτὰ καὶ τὰ μαλλιά του
Θέλει ν' ἴσται παστρικά! Νά του τρίψῃ δυνατὰ.

Ἦσαν ὦρα ἡ νταντὰ του Κόσταξέ τον πῶς καθίζει
Τὸν ἀφῆκε μοναχό, πέρα εἰς τὸ πλουσταριό,
Κ' ἦσυχος στὸ μουσαμά του Πῶς ὠρατὰ σαπουνίζει
Κάθεται ἐκεῖ γυμνὸ. τὰ ποδιὰ του τὰ δυό.

Μὲς τὸ μπάνιο σὰν φαράκι Καὶ γιατί, ἀν ἐρωτᾷτε,
Παίζει, πλέει καὶ κτυπᾷ Δὲν φοβείται τὸ νερό
Καὶ μὲ θάρρος κεφαλάκι Ἄλλὰ μάλιστα τὸ θέλει
Πρόσωπο, λαμπρὸ βουτᾷ. Κρύο, κρύο, δροσερό;

Μάθητέ το τοῦ Κωστάκη Τ' ἀπλυτὰ καὶ λερωμένα
Τὸ ὠρατὸ μουστικό, Ποῶς τὰ πέρνει ἀγκαλιὰ;
•Ὅς σὰν φρόνιμο παιδάκι Μὰ τὰ καθαροπλυμένα
Θέλει ν' ἴσται παστρικά. Ἔχουν χάδι καὶ φιλιὰ.
Μ.

—**Ἡ νῆσος Σάμος** κατοικεῖται ὑπὸ 41,186 ψυχῶν,
ἐκ τῶν ὁποίων 9,888 εἶνε ἄνδρες, 9,712 γυναῖκες, 11,907
ἄρρενα παιδιά καὶ 10,649 θήλεα. ἔχει ἐν Γυμνάσιον, 4
Σχολαρχεῖα, 3 Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ 32 Δημοτικὰ. Ἐν αὐ-
τοῖς διδάσκουσι 58 διδάσκαλοι καὶ φοιτῶσι 4,157 μαθηταὶ!
ἐξ ὧν 2,912 ἄρρενα καὶ 1,245 θήλεα.

—Ἦ ἔστι τινα μικρὰν πόλιν τῆς Ἀγγλίας ἀνεκαλύφθη
παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ τινος μονόξυλον ἀπολιθωμένον ἔ-
χον μήκος 15 μέτρων, πλάτος 1 μ. καὶ 50 ἑκατοστῶν καὶ
ὕψος 1 μ. καὶ 20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Τὸ μονόξυλον τοῦτο εἶνε κατασκευασμένον ἐκ κορμῶ δέν-
δρου πελωρίου, ἐξαφανισθέντος ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Ὁ Ἑρρίκος ἠκολούθησε τοὺς συμμαθητὰς του ἢ μιθανῆς. Ἀφ' ἑνὸς τὸν ἐπέλεξε ὁ φόβος τῆς ἀνακαλύψεως, ἀφ' ἑτέρου τὸν ἐτραῦγεν ἡ μεταμέλεια καὶ ἡ ἐντροπή. Ἡ ἰδέα μόνη διὰ εἶχε κυλιζομένη τὸσον μακρὰν ἐπὶ τῆς ὀλισθηρᾶς ὁδοῦ, ὥστε νὰ συκοφαντήσῃ τὸν καλλιστόν του φίλον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ στιγμαίαν στενοχωρίαν, τοῦ ἦτο ἀνοπόφορος. Μόλα ταῦτα δὲν ἐσκέπτετο πλέον πῶς νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ συκοφαντηθέντος φίλου τε, ἀλλὰ μόνον πῶς νὰ σκεπασῇ τὸν ἑαυτὸν του. Διὰ τοῦτο μόλις ἐσημάνεν ὁ κώδων τοῦ διαλείμματος καὶ σπεύδει νὰ φωνασῇ τοὺς συμμαθητὰς του, καὶ νὰ τοὺς ὀρκίσῃ εἰς σιωπὴν, ἂν ὁ Ἰάκωβος ἤθελε τοὺς ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς ψυχρότητός των. Ἐφαίνετο τὸσον τεταραγμένος ἐκ τῆς ἰδέας διὸ ὁ Ἰάκωβος ἠδύνατο νὰ μάθῃ διὰ αὐτὸς εἶχε φανερώσει τι ἐναντίον του, φαίλει δὲ μὲ τὴν αἰλικρινῆσαν καὶ συμπάθειαν περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ τηρηθῆ μυστικὸν ἐκείνο, τὸ ὁποῖον εἶχον μάθει ἐμπιστευτικῶς, ὥστε οἱ συμμαθηταὶ του προθύμως ἔδωκαν τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἐζήτηε διὸ δὲν ἤθελον φανερῶσαι εἰς τὸν Ἰάκωβον τίποτε, «Ὅσον δὴποτε καὶ ἂν αὐτὸς ἤθελε τοὺς παρακαλέσει.

Αἱ πρῶται λέξεις τοῦ Ἰακώβου, ἅμα ἐδρέθη ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῶν συμμαθητῶν του, ἦσαν ἐρώτησις ὅπως λάβῃ ἐξήγησιν τῆς ψυχρότητός των.

«Σὺ ἤθεύρεις καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ζητεῖς νὰ σοῦ εἰπωμεν. Θὰ σοῦ συνέβη ποτὲ νὰ ἐμπιστευθῆς κατὰ εἰς ἄλλον ὡς μυστικόν.....! λοιπὸν καὶ ἡμῖς ἐδώκαμεν τὸν λόγον μας νὰ μὴ φανερώσωμεν τοῦτο..... διὸ καὶ ἂν κἀμῆς δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ ἡμᾶς!» τῷ εἶπεν.

«Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τρέλλα!» ἀνεφώνησεν ἐν ἀπορίᾳ ὁ Ἰάκωβος.

«Ἐδὼ συμβαίνει παρανόγησι γελόια!..... τερατώδης!»

«Ἐξήγησε ὅπως θέλῃς τὸν τρόπον μας,» ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς Ἄρης, ἐρεθισθεὶς καὶ λαμβάνων στάσιν ἀνώπιον τοῦ Ἰακώβου, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ λάβῃ τὴν πρωτεραίαν,

«Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ εἰπωμεν, εἶναι τὸ ἐξῆς: διὸ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μὴ ἀνακατωθῆς πλέον οὔτε εἰς τὰς ὁμιλίαις μας οὔτε εἰς τὰ παιγνιδία μας — Ἀπεφασίσθη πλέον, οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου τούτου νὰ μὴ ἔχουν σχέσιν μεταξὺ σου!»

Ὁ Ἰάκωβος ἔγεινε κάτωχρος, ἀλλ' ἔμεινεν ἀτά-

ραχος καὶ σταθερὸς ὅπως μένει ἡ φοχὴ, ἥτις σοναί. σθάνεται διὸ δὲν φέρει κηλίδα ἐνοχῆς.

«Δὲν θὰ καταδεχθῶ νὰ ἀπολογηθῶ περισσότερον,» εἶπε μὲ τόνον λυπηρῶν—«Κριταί, οἱ ὁποῖοι κατεδικάζουν κατηγορούμενον χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσουν, ἀλλ' οὔτε κἀν νὰ τοῦ εἰπουν περὶ τίνος κατηγορεῖται, δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ὀνομασθοῦν κριταί..... Ἀφμαζούν τὸν ἑαυτὸν τους. Ἐγὼ δὲ δικαίωμα νὰ σὰς μισήσω, διότι φέρεσθε ὡς ἐθροὶ πρὸς ἐμὲ, ὅστις ἐξ ἀρχῆς ἐστάθην φίλος καὶ πιστὸς σας σύντροφος—ἀλλὰ δὲν σας μισῶ, σὰς οἰκτείρω, ἔισθε πλέον ἐξιολόγητοι ἀφ' ὅτι εἶμαι ἐγὼ, διότι εἴσθε ἔνοχοι τῆς αἰσχίτης ἀδικίας!»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰάκωβος ἐσράφη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τε, χωρὶς βίαν χωρὶς παραχῆν, καὶ μὲ βλέμα ὕψηλόν. Δέσας δὲ τὰ βιβλία του εἰς δέμα ἔγραψε δύο λέξεις εἰς τὸν διευθυντὴν ἐδχαριστῶν αὐτὸν διὰ τὰς περικουήσεις του, καὶ προσέθεσεν διὸ συμβᾶν ἀπρόοπτον τὸν ἠνάγκαζε ν' ἀπομακρυνθῆ διὰ παντὸς καὶ ὀριστικῶς τοῦ σχολείου, σταθερῶς δὲ καὶ χωρὶς ἐπίδειξιν διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ὁ θυρωρὸς τῷ ἦν ναίε τὴν ἔξω θύραν, αὐτὸς δ' ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἔγεινεν ἄφαντος.

Βαθεῖα ἀμηχανία κατέλαβεν πάντας τοὺς μαθητὰς δταν ἔμαθον διὸ ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀναχωρήσει ὀριστικῶς! Πάντες γ' ὀσθάνοντο διὸ εἶχον φερθῆ πολὺ αὐστηρῶς πρὸς τὸν καλαιὸν φίλον των, ἀλλ' ἄλλοι μὲν ἐξήγουν τὴν ἀναχώρησιν του ὡς σημεῖον διὸ ἦτο ἀβῶος, ἄλλοι δὲ ὡς ὁμολογίαν τῆς ἐνοχῆς του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τί γ' ὀσθάνετο ὁ νεαρὸς Ἰούδας, ἐλέπων τὸν φίλον καὶ εὐεργέτην του ἐξωρισμένον καὶ ταπεινωμένον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ; ἀπεσῶρθη εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ περὶ ἐπὶ τῶν γονάτων του ἀπλητισμῶς ἰκέτευσεν τὸν Θεὸν νὰ τὸν τιμωρήσῃ διὰ τὸ ἐγκλήμα τε. Κλαίων, ὀδυρόμενος, σუსπῶν τὰς χεῖράς του καὶ κτυπῶν τὴν κεφαλὴν του κατὰ τοῦ τοίχου, ἐζήτηε μέσον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἀπαίσιον του σφάλμα, μέσον ἀνιλεῖς καὶ ἀντάξιον τοῦ ἐγκλήματος.

Εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν τὴν εὔρεν ἐπὶ τέλους ὁ μικρὸς Ἄρης, ὅστις ἀφοῦ εἰς μάτην τὸν ἐζήτησε εἰς πᾶν μέρος τοῦ κτιρίου ἤλθε νὰ ἐρευνήσῃ κα τοὺς κοιτῶνας. Ὁ Ἑρρίκος ἔχων τὸ πρόσωπον αἰματόφυρτον ἐκ τῶν κτυπημάτων τῆς κεφαλῆς του ἐπὶ τοῦ τοίχου; ἔκετο σχεδὸν λειπόθυμος ἐπὶ τῆς κλίνης του, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ συγκαλέσῃ τὰς ἰδέας του, ὥστε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν φίλον του διὸ εἶχε πάσαι καὶ κἀμῆ πληγὴν εἰς τὸ μέτωπον. Ὁ μικρὸς Ἄρης δὲν ἔχασε στιγμὴν, ἀλλ' εὐθὺς ἔφερε τὴν νοσοκόμον, ἥτις ἔπλυνε καὶ ἐπέθεσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρρίκου καὶ τὸν μετεκίνησεν εἰς τὸ θεραπευτήριον.

«Έχει ζέστη,» είπεν εἰς τὸν μικρὸν Ἄρην. «Πρέπει νὰ ἴσυχάζῃ ὀλίγας ἡμέρας. Ἀδριον δὲν θὰ καταβῇ εἰς τὴν τάξιν..»

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ μικρὸς Ἄρης κατάρθωσε νὰ εὐρεθῇ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἑρρίκου. Τῷ ἔφερε σπουδαίας εἰδήσεις: περὶ τοῦ Ἰακώβου, ὃς τις, ὡς ἐφαινετο ἐκ τῶν συμβάντων, δὲν εἶχε φανερώσῃ εἰς τὸν κηδεμόνα του τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεως ἐκ τοῦ σχολείου. «Ὡς ἐκ τούτου ὁ κηδεμὼν του εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸν διευθυντὴν διὰ νὰ μάθῃ τί συνέβαινεν. Ἄλλ' οὕτε ὁ Διευθυντὴς ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὸν πληροφωρήσῃ, καθ' ὅσον ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐρωτηθέντες εἶχον ἀρνηθῆ νὰ ἐξηγήσουν τὴν αἰφνιδίαν των ψυχρότητα πρὸς τὸν Ἰακώβον. Ἡ πράγματα λοιπὸν ἦσαν πολλὸ ἐξωκωμμένα, καὶ ὅλοι ἀνέμενον ἐν ἀνησυχίᾳ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως, διότι ὁ Ἰακώβος ἐπέμεναν εἰς τὴν ἀπόφασίν του νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο.

«Μὲ συγχαρεῖτε!» εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν κηδεμόνα του, «λυποῦμαι νὰ σὰς παρακούσω, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ παύσω ἐκεῖ.»

Τούτο ὁμοῦς ἦτο ἐλάχιστον μέρος τῆς ἱστορίας, διότι ὁ μικρὸς Ἄρης ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ, ὅτι τὴν νύκτα ὁ Ἰακώβος εἶχε προσληθῆ αἰφνιδίως ὑπὸ πυρετοῦ, καὶ ἤδη ἦτο ἐξω φρενῶν, ὁ δὲ ἰατρός εἶχε γνωματεύσει ὅτι διέτρεχε κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

«Βλέπετε!» προσέθεσεν ὁ μικρὸς Ἄρης. «Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεταμελείας!»

Ἄλλὰ μόλις εἶχε τελειώσει τὴν διήγησίν του καὶ ὁ Ἑρρίκος ἦτον ἐπὶ ποδός. Εἰς διάστημα δύο λεπτῶν εἶχεν ἐνδυσθῆ, καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν δεδεμένην ὤρμησεν ἐξω τοῦ κοιτῶνος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχε παραφρονήσει. Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἤσθάνετο πλέον οὔτε πόνο, οὔτε πυρετόν, ἡ καρδιά του ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἀποτίσῃ τὸ σφάλμα του, ὁ δὲ πόθος οὗτος τῷ εἶδε γνήσιον θάρρος.

«Ἐγὼ ἔκαμα τὸ κακὸν τοῦτο,» εἶπεν εἰς τὸν μικρὸν Ἄρην, «ἐγὼ θὰ τὸ ἐπανορθώσω.» Ἐν τῷ μεταῦ εἶπεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητάς, ὅτι ὁ Ἰακώβος εἶναι ἡ εὐγενεστάτη ψυχὴ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶπον περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν τοῦ ἔπρεπεν! (ἀκολουθεῖ.)

Οἱ ἄπιστοι περιπαίζουσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἐκτιμοῦν τὴν δυνάμιν τῆς εἰς τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων. Οὕτως ὁ ἄπιστος Σκῶτος Χιούμ ἐσύχναζεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἀκούῃ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἐθαγγελίου.

Ἄλλος τις διάσημος ἄπιστος Ἄγγλος ὁ Κόλλινς ἠνάγκαζε τοὺς ὑπηρετάς του νὰ συχνάζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἀποτρέπονται, καθὼς ἔλεγεν ἀπὸ τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ φόνου!

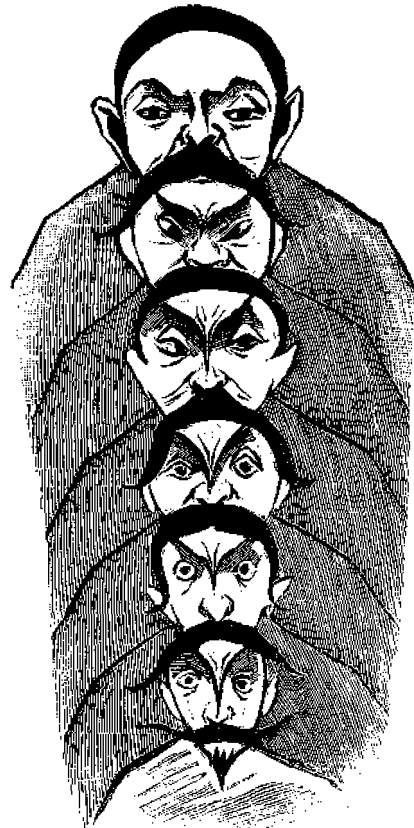
Ὁ Βολταῖρος ἔκτισεν ἐκκλησίαν ἐν Φερνεύ, διὰ νὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκ τῶν σημερινῶν ἀπίστων ὁ Χάλεϋ συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἑραῆς Γραφῆς εἰς τὰ σχολεῖα.

Ὁ Τόδαλλ ὀργίζεται, ὅταν τις τὸν κατηγορῇ ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας!

Ὁ δὲ Ἑρβέρτος Σπένσερ καὶ τοὶ δοξάζων ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὄν μὴ ἔχον αὐτοσυνειδησίαν καὶ μὴ δυνάμενον νὰ γνωρισθῆ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, συνηγορεῖ ὁμοῦς ὑπὲρ τῆς πίστεως εἰς αὐτόν, ὡς εὐεργετικῆς εἰς τὴν κοινωνίαν!

—Εἰς τὰς ἑνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἐξοδεύονται καθ' ἡμέραν 80 τόνοι χάρτου—δηλ. 84.000 ὀκάδες! Πόσον ἐκτεταμένη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τῶν γραμμάτων ἐκεῖ!

ΠΟΣΑ πρόσωπα ὑπάρχουν εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα;

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Δι' συνεισφορὰν τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν.

Ἐξ ἄθρησκευτικῶν Νέων τοῦ Λονδίνου δημοσιεύουσι στατιστικὴν τῶν συνεισφορῶν τῶν πλουσίων καὶ πτωχῶν διὰ τὸ Ἰεραποστολὰς ἐξ ἧς καταφαίνεται, δεῖ 262 πρόσωπα, ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀριστοκρατίας συνεισέφεραν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον περίουσι 6550 τάλληρα, ἧτοι περί τὰς 2200 Ἀγγλικὰς λίρας, ἐν ᾧ αἱ ἐταίρια τῶν νέων, αἰτίνας συνίστανται ἐκ τῶν πτωχοτάτων νέων, συνεισέφεραν πεντάκις περισσότερον πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καὶ διὰ τῶν Ἰεραποστολικῶν δίσκων, εἰς τοὺς ὁποίους ρίπτεται ὁ ὀβολὸς τῶν πτωχῶν, εἰσπράχθησαν εἰκοσάκις περισσότερα τῶν τῆς συνεισφορᾶς τῶν πλουσίων!!»

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν Κινέζων, οἵτινες πρὸς ἐνηγκαλήθησαν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Πρεσβυτεριανῆς Ἐκκλησίας ἀνέρχεται ἤδη εἰς 269—Ὅσοι δὲ συνεισφέρον περίουσι, 240 χιλ. περίουσι φράγκα ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν ἐργασιῶν.

— Εἰς τὸ Μεξικὸν ἡ Ἁγία Γραφὴ εἰσῆχθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τῶν Ἰνδιάνων Πολιτικῶν, κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1848, κατὰ τοῦ Μεξικῶν, καὶ διὰ μόνης τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι ἤλθον εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας. Ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου, ὅστις ἔλαβεν ἐν ἀνεύτυπον τοῦ Εὐαγγελίου ὑπ' ἐνὸς Ἀμερικανοῦ στρατιώτου, τρία ἐκ τῶν τέκνων του ἀδηγήθησαν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐγένοντο κατόπιν κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου.

— Ἡ ἐν Λονδίῳ Ἐκκλησία τοῦ Σπύριτων ἀριθμεῖ 5,300 μέλη—ἐνοῦνται δὲ κατ' ἔτος μετ' αὐτῆς κατὰ μέσον ὄρον 365 άτομα.

— Ἡ δ' ἐκκλησία τοῦ Νιουμαν Χάλλ διατηρεῖ 18 Κυριακὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτοῦσι 5,600 παιδιὰ!

— Εἰς τὴν Κορέαν, διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν καὶ τῆς διανομῆς φυλλαθῶν 600 άτομα ἐνηκαλίσθησαν ἐξήτησαν νὰ βαπτισθῶσιν εἰς τὸν χριστιανισμὸν.

Εἰς δὲ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Κορέας βιβλιοθήκη τις ἐντόπιος ἀναφέρει, δεῖ ἐντὸς τῶν τελευταίων δύο ἐτῶν 70 άτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι, ἐνηκαλίσθησαν τὸν Χριστιανισμὸν.

Ἡ ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ.

Ὁ κληρὸς τῶν Μοναρχῶν τῆς γῆς κατὰ μέσον ὄρον δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐπισηλοτάτων. Ἄγγλος τις στατιστικὸς ἐξέδωκεν ἐσχάτως στατιστικὴν τῶν ἡγεμόνων, οἵτινες ἐντὸς τῆς ἱστορικῆς περιόδου ἔφθασαν εἰς βίαιον ἢ ἀτιμωτικὸν τέλος.

Ἐν τῷ καταλόγῳ του ὑπάρχουσι 2550 βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, οἵτινες ἐβασίλευσαν ἐπὶ 74 ἐθνῶν

Τούτων 300 ἀνετράπησαν, 64 καθάρθησαν, 28 ἠτύχτησαν, 23 ἀπώλεσαν τὰς φρένας των ἢ καθήνησαν βλάκες, 100 ἐφονεύθησαν ἐν ταῖς μάχαις, 123 συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν των, 25 ἐδασανίσθησαν μέχρι θανάτου, 150 ἐδαλοφονήθησαν, καὶ 108 ἀπεχρημάθησαν ἢ ἀπεκεφαλίσθησαν ὑπὸ τῶν ὑπηκόων αὐτῶν, ὥστε ὀλιγώτεροι τοῦ ἐνὸς τρίτου ἐβασίλευσαν μέχρι τέλους ζωῆς! Πόσον ἀκανθώδες τὸ βασιλικὸν στέμμα.

Ἐραεὶς συνήθεια.

— Εἰς 30% μέρη τοῦ Τυρόλ ἡ ἐξῆς παράθετος ἀλλοφραία συνήθεια ἐπικρατεῖ. Ὅταν μία νέα πρόκληται νὰ ὑπανδρευθῆ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ἡμέτης τῆς τῆς διδῆι ἐν μανδύλιον καινούργιον κατασκευασμένον ἐκ νεωστὲ ἐγγεσημένου λιναρίου, καλεῖται δὲ μανδύλιον τῶν δακρυῶν. Διὰ τοῦ μανδύλιου τούτου σπογγίζει τὰ δάκρυα, ἅτινα χύνει, ὅταν σπέρχεται τῆς πατρικῆς οἰκίας, καὶ ἐνφ' ἐκτελεῖται ὁ γάμος.

Ἄλλὰ μετὰ τὸ τέλος τοῦ γάμου, ἀφοῦ μεταβῆ μετὰ τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν νέαν αὐτῆς οἰκίαν, διπλώνει τὸ μανδύλιον τοῦτο καὶ τὸ θέτει ἐκεῖ ὅπου φυλάττει τὰ ἀσπρόρουχα καὶ μένει ἀνεπάφον.

Τὸ μανδύλιον τοῦτο οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἰδοποιήσῃ, ὅστε νὰ τὸ μετακινήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ προσώπου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει. Ὅτε δὲ λαμβάνεται καὶ ἐξαπλώνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῷ λειψάνῳ τῆς καὶ μετ' αὐτοῦ ἐνταφιάζεται καὶ διαλύεται!

— Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος 1885 ὑπαλογοῦνται δεῖ ὁ πῆρξον καθ' ἑλὴν τὴν γῆν μας 500,000, 00 χριστιανοὶ τούτων περὶ τὰ 360,0 0, 00 ἀνήκουν εἰς τὴν Παπικὴν, τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν, καὶ τὴν Διαμαρτορομένην. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων (1,000,000,000) 10 ἑκατομμύρια εἶναι Ἰουδαῖοι, 190 ἑκατομμ. Μωαμεθανοὶ, καὶ 800 ἑκατ. εἰδωλολάτραι.

Ἐκ τῶν 30 ἑκατομμυρίων κατοίκων τῆς Κίνας, 75 μόνον χιλ. εἶναι χριστιανοί. Ἐκ τῶν 250 ἑκατομμ. κατοίκων τῶν Ἰνδιῶν 700,000 χιλ. εἶναι χριστιανοί. Ἐκ τῶν 35 ἑκατομμ. κατοίκων τῆς Ἰαπωνίας 15 μόνον χιλ. εἶναι χριστιανοί. Ἐκ τῶν 8 ἑκατομμ. κατοίκων τῆς Σιάνης, 3 χιλ. μόνον εἶναι χριστιανοὶ καὶ ἐκ τῶν 20 ἑκατομμ. τῆς Τουρκίας 5 ἑκατομμ. εἶναι χριστιανοί.

Πρὸς ἐκχριστιανισμὸν τῶν ἑκατομμυρίων τούτων τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ Μωαμεθανῶν ἐργάζονται 100 ἑταιρίαί, ἔχουσαι τὰς ἔδρας των ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, διὰ μέσου 35000 ἄρχατων, ἐξ ὧν 3,000 εἶναι κληρικαὶ καὶ 3,000 λαϊκοὶ (γυναικες) Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοί, οἱ δὲ λοιπὴ ἐντέθειτοι τὸ πλείστον, διατηροῦν δὲ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκπαιδεύονται περὶ τὰς 200, χιλ. παιδιῶν.

Πρὸς συντήρισιν δὲ τοῦ δλου ἔργου θὰ χρειασθῶσιν ἐφέτος 60 περίπου ἑκατομμ. φράγκων.

Ἐκτὸς τῆς ἐν τοῖς σχολείοις καὶ διὰ τοῦ κηρύγματος διδασκαλίας, διατέθησαν διὰ δωρεῶν καὶ πωλήσεων καθ' ὄρον τὸ παρελθὸν ἔτος 6,000,000,000 ἀντιτύπων τῶν Ἱερῶν Γραφῶν.

— Ἄλλο ἀξιοπεριέργον ρόδον ἐσχάτως ἐξετέθη εἰς Νίαν Ἰσραήλ, ἔχον διάμετρον 6 δακτύλων, ἀλλ' ἐντελῶς ἄσμον.

ΙΕΡΟΥΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Διατί οἱ γονεῖς τοῦ ἐκ γεννητῆς τυφλοῦ δὲν εἶπον ποῖος ἐθεράπευσε τὸν υἱὸν των;

2) Τί λέγει ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς ἐντροπομένους νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἀλήθειαν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων;

3) Ποῖος ἦτο ὁ Βαρνάβας;